24/07/2019

“Επικήδειος στον ήρωά μας Κλείτο Κλείτου”

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

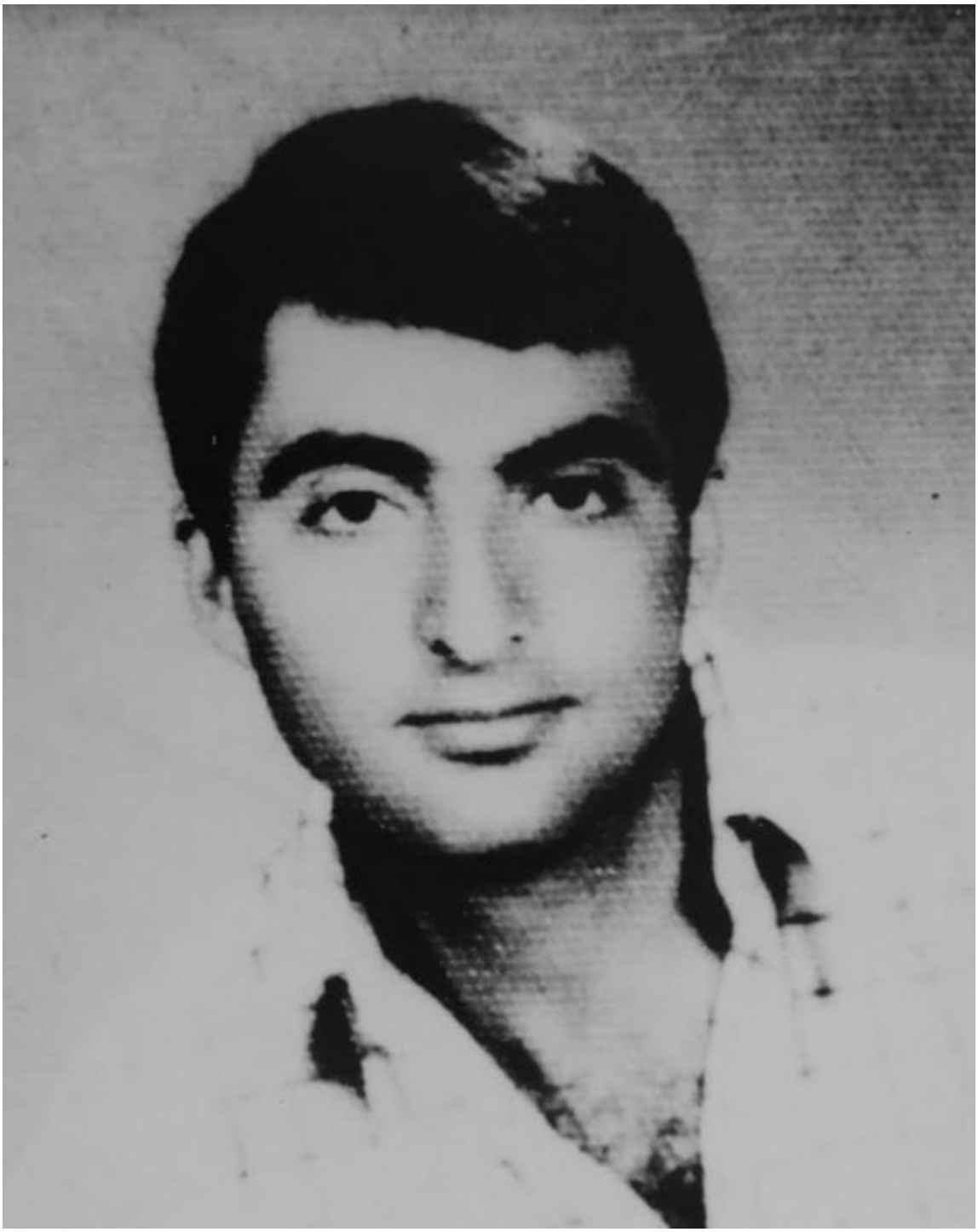

ΚΛΕΙΤΟΣ ΚΛΕΙΤΟΥ:

Άλλο ένα παιδί που μεγάλωσε μαζί μας. Ένα γλυκό, αθώο, ήσυχο και όμορφο παιδάκι. Τον θυμάμαι στο σχολείο. Ένα χρόνο μικρότερός μου. Μαζί με τον αδελφό

μου. Ξεχώριζε για το ήθος, τη φρονιμάδα, τη ευγένεια, την προθυμία του να εξυπηρετήσει τους γύρω του. Πάντα χαμηλών τόνων, πράος, γαλήνιος, προσηνής και μειλίχιος, δεν χαλούσε χατίρι σε κανένα. Πάντα με το χαμόγελο στα χείλη.

Θυμούνται οι γειτονιές. Ήταν το παιδί που ποτέ δεν βαρυγκόμησε. Το παιδί για όλα τα θελήματα της γειτονιάς. Το πρόθυμο και καλόβολο που όλοι το αγαπούσαν. Ένα ψιλόλιγνο αγόρι όλο τρυφεράδα και καλοσύνη. Ένα παιδάκι που το αγαπούσαν οι δάσκαλοί του για τον αδαμάντινο χαρακτήρα του. Σαν να τον βλέπω μπροστά μου, ευθυτενή και σεμνό, κάπως ντροπαλό και συνεσταλμένο. Μια φωτογραφία του με το ποδήλατό του έξω από το ραφείο του πατέρα του, στο σταυροδρόμι του Γιαννούξιου, δείχνει ένα ανέμελο παιδί, που κανένας δεν φανταζόταν ποτέ ότι θα εξαφανιζόταν.

Ο Κλείτος γεννήθηκε στις 12 Απριλίου του 1956 στο Λευκόνοικο. Ήταν το δεύτερο παιδί του του Λοΐζου και της Πεζούνας Κλείτου, αδελφός της Σόνιας. Ο Κλείτος μεγάλωσε σε μια ευτυχισμένη οικογένεια, με ισχυρούς δεσμούς μεταξύ τους. Μάλιστα, αγαπούσαν τη Μουσική και απολάμβαναν τον πατέρα Λοΐζο να παίζει μαντολίνο, όπως φαίνεται σε μια φωτογραφία.

Όταν ο Κλείτος τελείωσε την τρίτη τάξη του Γυμνασίου Λευκονοίκου, η οικογένεια μετακόμισε στο Βαρώσι για να παρακολουθήσουν τα παιδιά μαθήματα στην Ξενοδοχειακή Σχολή «Ξενίας» που ίδρυσε τότε ο συνδημότης μας Πανίκκος Χατζηκακού, πρωτοπόρος στην ξενοδοχειακή βιομηχανία. Ο Κλείτος ήθελε να γίνει ρεσεψιονίστ και, παράλληλα με τα μαθήματα, δούλευε σε ένα ξενοδοχείο.

Τον Ιανουάριο του 1974, κατατάγηκε ως εθελοντής στον στρατό. Οι φίλοι του στην κωμόπολή μας συνέχιζαν κανονικά το σχολείο, και θα πήγαιναν στο στρατό το καλοκαίρι. Πού να ήξεραν! Φαίνεται ότι όλα ήταν προδιαγεγραμμένα.

Τελευταία φορά που τον είδε η μητέρα του ήταν μετά το πραξικόπημα. Ανησύχησε και πήγε με ταξί από το Βαρώσι στο Μπογάζι, όπου ήταν το στρατόπεδό του. Μάλιστα, του έδωσε και δέκα λίρες για να αγοράζει ό,τι χρειαζόταν.

Από εκείνη τη μέρα λες και δεν υπήρξε αυτό το παιδί. Λες και άνοιξε η γη και το κατάπιε. Εξαφανίστηκε. Κανένας δεν ήξερε να τους πει τίποτα συγκεκριμένο. Εκείνες τις εποχές τα στόματα ήταν ερμητικά κλειστά. Άκουσαν ότι τους πήραν στην Άσπρη Μούττη. Στη συνέχεια, τους έφεραν στη Μια Μηλιά. Κάποιος είπε ότι ο Κλείτος ήταν λίγο τραυματισμένος στο χέρι, και όλοι του έλεγαν να μην ανεβεί ξανά στην Άσπρη Μούττη, αλλά ο ίδιος δεν έδωσε σημασία και πήγε μαζί με τους άλλους στις μάχες. Από κει και πέρα, δεν άκουσαν τίποτα.

Πώς μπορεί να μην ξέρει κανένας; Πώς μπορεί να μην τον θυμάται κανένας; Λες

και δεν υπήρξε. Λες και ήταν αόρατος. Δεν ξέρω, αλλά αυτή η ιστορία του Κλείτου, όπως μού την είπε η αδελφή του Σόνια, η ιστορία ενός χαμένου παιδιού, που θα μπορούσε να ήταν ο δικός μας αδελφός, η ιστορία ενός δικού μας παιδιού που περπάτησε στα ίδια χώματα με μας, που πήγε στο ίδιο σχολείο, που τον νανούρισαν με τα ίδια τραγούδια, με έχει συγκλονίσει αφάνταστα.

Πόσο δίκαιο είχε ο μεγάλος Ποιητής μας, ο Κώστας Μόντης! Πόσο μού ταιριάζουν οι στίχοι του για τον Ευαγόρα Παλληκαρίδη:

«**όταν διάβασα την ιστορία σου**

το βράδυ είχα πυρετό».

Μεταξύ πρώτης και δεύτερης εισβολής οι γονείς και η αδελφή του πηγαινοέρχονταν στη Μια Μηλιά και ρωτούσαν, αν τον είδαν οι στρατιώτες. Έψαχναν απεγνωσμένα. Κανένας δεν τον είχε δει. Έτσι, ζούσαν μέσα στην πλήρη άγνοια, μέχρι που ανακοίνωσαν ότι είναι αγνοούμενος. Κανένας δεν μπορεί να συλλάβει το μέγεθος του πόνου και της οδύνης αυτής της οικογένειας. Μόνο όσοι βίωσαν κάτι ανάλογο. Η τραγικότητα σε όλο της το μεγαλείο. Η μάνα ολημερίς έκλαιγε τον γιο της. Μάλιστα, έδινε κάθε μέρα ένα πιάτο φαΐ σε κάποιον, με την ελπίδα κάποιος άλλος να δώσει φαΐ στον γιο της, αν ζούσε. Πάντα ήταν ελεήμονας. Γι΄ αυτό, ακόμα και μέσα στην εντατική του νοσοκομείου, είχε διπλωμένη μια λίρα για να δώσει στον νοσοκόμο που την εξυπηρετούσε. Έδινε συνέχεια στο όνομα του γιου της.

Επικήδειος στον ήρωά μας Κλείτο Κλείτου, τον αγνοούμενο Λευκονοικιάτη του οποίου τα οστά ταυτοποιήθηκαν με τη μέθοδο του DNA.

Κλείτος Κλείτου

Άλλο ένα παιδί που μεγάλωσε μαζί μας. Ένα γλυκό, αθώο, ήσυχο και όμορφο παιδάκι. Τον θυμάμαι στο σχολείο. Ένα χρόνο μικρότερός μου. Μαζί με τον αδελφό μου. Ξεχώριζε για το ήθος, τη φρονιμάδα, τη ευγένεια, την προθυμία του να εξυπηρετήσει τους γύρω του. Πάντα χαμηλών τόνων, πράος, γαλήνιος, προσηνής και μειλίχιος, δεν χαλούσε χατίρι σε κανένα. Πάντα με το χαμόγελο στα χείλη.

ΔΗΜΟΣ ΛΕΥΚΟΝΟΙΚΟΥ. Επικήδειος στον ήρωά μας Κλείτο Κλείτου, τον αγνοούμενο Λευκονοικιάτη του οποίου τα οστά ταυτοποιήθηκαν με τη μέθοδο του DNA.

Ποίημα για αγνοούμενο γιο

.....

Κι από τότε άρχισε το ταξίδι της ελπίδας.

Ποτέ δεν έχασαν τις ελπίδες τους ότι θα τον ξαναδούν.

Μερόνυκτα περίμεναν να γυρίσει.

Πώς να χωνέψουν τέτοια απώλεια;

Πώς να την αντέξουν;